

samlingen kunde man til Tider trods Stilheden daarligt høre ham.

Han gik nu over til at tale om Frihedens Kaar i Nutiden. Tilsyneladende — sagde han — havde vi herhjemme nedhugget dens før saa overmægtige Fjender paa alle Omraader: i Statsstyrelsen, i Administrationen, i Skolen og i Kirken. De maatte nu søges med Lygte omkring i de dunkleste Afkroge ligesom Rotter.

»Men det skal ikke skjules, at Sejren til Gengæld har skaffet os adskillige Venner paa Halsen, som der er al Grund til at være mistænksomme overfor. Det gaar jo gerne saadan med en Bevægelse, naar den lykkeligt har overstaaet sine Trængselsaar. Saa overvældes den pludselig af Tilslutning og staar nu Fare for at blive kvalt i Omfavnelser og drukne i Glædestaarer. Det mylrer allevegne med kampivrige Venner, der møder med Haanden paa Hjertet og forsikrer, at de i deres Inderste altid har tilhørt Bevægelsen og kun ved et ulykkeligt Sammenstød af Omstændighederne hidtil har været forhindret i at ofre Livet for den hellige Sag.

»Jeg har i tidligere Taler advaret mod den skjulte og forklædte Reaktion, der sniger sig omkring imellem os i al Slags skuffende Formumning og nu er vor største Fare. Den kendes iøvrigt paa, at det gerne er den, der udvikler den største Hjerte-